

Man kan godt forstaa, at Frederiksberg Kommunalbestyrelse har været meget utilfreds med denne gammeldags Maade at beregne Grundskatterne paa og har ønsket at komme bort derfra for at opnaa en Ordning, hvor man beregnede Grundskatterne efter Ejendomsskyld. Det er en langt smukkere og langt mere rationel Beregningsmaade. Hvis det foreliggende Lovforslag ikke var gaaet ud paa andet end at efterkomme et af Frederiksberg Kommunalbestyrelse fremsat Ønske om at faa forandret de gamle Regler fra 1857 for de faste Grundskatters Beregning, saaledes at man med en længere Aarrække som Overgangsperiode gik over til en Beregning paa Basis af Ejendomsskylden, vilde der neppe have været nogen hverken i dette eller i det andet høje Ting, der vilde have gjort nogen væsentlig Indvending mod det. Men samtidig med denne Overgang til Beregning efter Ejendomsskyld indeholder Lovforslaget en Bestemmelse om en Fiksering af Ejendomsskatterne til en Takst, der svarer nogenlunde til, hvad de har været efter den sidst lagte Skatteligning. Derved faar Lovforslaget en principiel Betydning, som gør, at jeg for mit Vedkommende er saa betænkelig derved, at jeg ikke vil kunne være med til at stemme for det, som det foreligger.

Vi herved maa naturligvis rette os noget efter Forhandlingerne i det andet høje Ting, eftersom der ikke her har været Udvalgsbehandling og derfor ikke for dette Tings Medlemmer har foreligget de Oplysninger, som rimeligvis er forelagte Udvalget i det andet høje Ting. Det blev der fremhævet af det ærede 10de kongevalgte Medlem (Enevold Sørensen), der var Ordfører for Regeringspartiet, at Rigsdagen overfor den Begæring, der her fremkom fra Frederiksberg Kommunalbestyrelse, var stillet paa samme Maade, som et Amtsraad ude i Landkommunerne er stillet overfor de Forslag, der indkommer fra Landkommunerne om at fastsætte Forholdet imellem de kommunale Skatter paa faste Ejendomme og de kommunale Skatter paa Personer. Men denne Sammenligning passer aldeles ikke; thi det, et Amtsraad har at gøre, er med et fast Mellemrum af 5 Aar efter Indstilling af Kommunalraadene at fastsætte det Forhold, der skal være mellem Skatterne paa Ejendomme og Skatterne paa Personer, men det, man her begærer af Rigsdagen, er ikke at fastsætte et Forhold mellem Størrelsen af Skatter paa faste Ejendomme og Skatter paa Personer,

men at fastsætte, at den Skat, der hviler paa faste Ejendomme paa Frederiksberg, for Fremtiden skal være staaende. Derved vil Forholdet mellem de Skattegrundlag, der i vore Kommuner dækker de kommunale Udgifter, paa Frederiksberg kunne forrykkes fra Aar til Aar. Frederiksberg Kommunalbestyrelse begærer ikke her, at vi, Rigsdagen, ligesom et Amtsraad for en vis Aarrække skal fastsætte et vist bestemt Forhold mellem de to Skattegrundlag, efter som Kommunens Budget stiger; men den begærer af os, at vi skal give dem Ret til at lade det ene af Skattegrundlagene staa uanfægtet, hvad enten Kommunens Udgifter stiger eller synker, saaledes at Stigningen eller Forringelsen, hvis en saadan kunde tænkes, helt og holdent skulde falde paa det andet Grundlag. Nu er der neppe nogen Tvivl om, at det vil gaa i Frederiksberg Kommune, som det gaar i alle Kommuner under den stærke Udvikling, som den kommunale Forvaltning er i, at der ikke vil være Tale om en Nedgang, men Udgifterne vil, som i de andre Kommuner, være i Stigning. Det, der begæres af os her, og som jeg finder, at vi aldeles ikke kan forsvare at gaa med til, er altsaa, at vi skal give Tilladelse til, at en enkelt Klasse af Skatteydere paa Frederiksberg, nemlig Grundejerne, overhovedet ikke i Fremtiden, hvor meget Kommunens Udgifter end kan tænkes at stige, skal kunne faa noget Paalæg paa deres Skatteydelse. Den skal staa fast, medens derimod de andre Skatteydere, de personlige, skal bære de Udgifter, som Kommunens Fremgang vil kræve. Det forekommer mig at være et Spørgsmaal af saa stor principiel Betydning, at Rigsdagen ikke kan forsvare at gaa med til at gøre denne Indrømmelse og stemme for dette Lovforslag.

Der maa dog gives nogle Grunde for, at man vil skride til en saa ejendommelig Lovbestemmelse for denne enkelte Kommune. Disse Grunde er givne af den højtærede Indenrigsminister og den ærede Ordfører for Flertallet ligesom ogsaa oppe i det andet høje Ting. Den eneste Grund er, at der foreligger særlige Forhold. Her er en Kommune, som ligger omsluttet af en anden Kommune, og som paa Grund af det nære Naboskab er nødt til at tage visse Forholdsregler, for at der ikke skal blive Vanskeligheder for den, saa at dens Skatteydere flytter fra den og den derved økonomisk kommer i Forfald. Hvis dette er rigtigt, kan man sige: Ja, der er jo noget, der kunde tale for dette Standpunkt.